Thế giới vừa mất đi một người

ISSN: 2734-9195 09:38 03/06/2026

Một người xa lạ đã rời thế giới này, nhưng cũng để lại cho chị bài học giản dị: mỗi sự hiện diện, mỗi sự tiễn đưa, dù nhỏ bé, đều là cách để đời sống còn lại chút nhân từ.

Sáng nay, con đường chị vẫn thường đi qua để đến cơ quan bỗng khác lạ. Một đoàn xe tang lặng lẽ nối nhau, chỉ vài ba người đi sau chiếc quan tài phủ tấm vải trắng, không có tiếng trống kèn rộn rã, không có dòng người đông đúc chen lấn, chỉ là một vài dáng người cúi đầu, lặng thinh như hòa vào khoảng trời sớm còn đẫm hơi sương.

Giữa dòng xe cộ vội vã, những chiếc xe máy lao đi chẳng kịp ngoái lại, chỉ có đoàn tiễn đưa ấy cứ trôi đi chậm rãi, nhẫn nại như một nhát gạch nhỏ vẽ vào buổi sáng vốn đã ồn ã của thành phố.

Chị dừng xe. Một thoáng ngập ngừng, nhưng rồi bàn tay chị tự nhiên vặn chìa khóa, tắt máy. Chị xuống xe, dắt bộ, bước chậm rãi phía sau.

Không quen biết, không một sợi dây ràng buộc nào, vậy mà chị vẫn thấy lòng mình xao động. Có lẽ bởi ký ức cũ vừa trỗi dậy.

Ngày tiễn cha đi, chị từng mong ước nhiều hơn đôi chút ấm áp, nhiều hơn đôi bàn chân đồng hành, nhiều hơn một ánh mắt sẻ chia giữa đoạn đường cuối của một đời người.

Hình mang tính minh họa. Nguồn: Internet

Cha của chị mất vào một ngày mưa tầm tã. Những người thân thiết bận rộn quấn quýt quanh quan tài, mà dọc đường đưa cha ra nghĩa trang, chị thấy chỉ có gia đình nhỏ bé của mình bước lặng lẽ. Người đi đường ngó qua, rồi nhanh chóng phóng vụt mất. Trong giây phút ấy, chị thấm thía thế nào là sự mong manh của đời người: khi ta còn sống, ta có thể đông vui, có thể được vây quanh; nhưng lúc đi rồi, đôi khi thế giới chỉ khép lại trong vài bước chân tiễn biệt.

Hôm nay, nhìn đoàn tang chỉ có lác đác vài người, chị thấy như ai đó đã nhắc nhở mình: thế giới vừa mất đi một người. Dù là ai, dù quen hay lạ, thì sự ra đi ấy vẫn khiến cõi đời vơi đi một tiếng thở, một nhịp sống. Chị chậm rãi bước, để tiếng bước chân hòa cùng tiếng bước của những người còn lại. Không cần nói một lời, chỉ lặng lẽ chia sẻ chút gì đó thật nhỏ bé - một sự hiện diện.

Khi đoàn xe tang rẽ vào con ngõ hẹp, chị dừng lại. Chị đứng nhìn theo, cho đến khi bóng áo trắng cuối cùng khuất hẳn. Trong lòng bỗng dấy lên một cảm giác lạ lùng, không phải buồn, mà là niềm an tĩnh dịu nhẹ. Như thể chính mình vừa đặt xuống một phần nào nỗi niềm cũ. Như thể sự lặng lẽ này, sự dừng lại trong một buổi sáng vốn hối hả, đã vá lại được một mảnh trống trong ký ức.

Có lẽ, cuộc sống hiện đại khiến người ta ít khi dừng lại để chia sẻ những điều nhỏ bé. Người ta quen lướt qua nhau, quen để mặc mọi buồn vui tan loãng giữa phố xá chật chội. Nhưng chỉ cần một phút giây dừng bước, chỉ cần một cái gật đầu, một ánh mắt hay một tiếng thở dài chung nhịp, thì thế giới này đã bớt đi một phần lạnh lẽo.

Chị trở lại với dòng người đang hối hả. Con đường vẫn ồn ã tiếng còi xe, nắng đã nhuộm màu đậm hơn và bắt đầu gắt, những cửa hàng hai bên cũng đã mở cửa nhộn nhịp. Trong lòng chị vẫn còn nguyên vẹn khoảng lặng vừa đi qua. Một người xa lạ đã rời thế giới này, nhưng cũng để lại cho chị bài học giản dị: mỗi sự hiện diện, mỗi sự tiễn đưa, dù nhỏ bé, đều là cách để đời sống còn lại chút nhân từ.

Tác giả: **Song Ninh**